

jen když péče o hospodářsky nebo technicky zdárný výsledek práce náležela také jemu jako dozorci.

Že dozorčí a dohlédací činnost Š.-ova se neobmezovala na pouhý dohled, aby práce ve směně šla rychle ku předu, a na pouhý »transport« direktiv třetích osob, nýbrž že účelem a podstatou dozoru, jím nesporně nad značným počtem soustružníků vykonávaného, bylo dávatí dělníkům rady a pokyny o postupu a způsobu práce, pro toto své zjištění měl žal. úřad, kromě výpovědi samého Antonína Š., který výslovně tvrdil, že na základě jemu uděleného rozkazu udílel sám příkazy a direktivy předním dělníkům a dělníkům, řídit tak i po stránce technické jejich práce, postačující podklad zejména ve výpovědích svědků, které vyzněly v podstatě ve směru tvrzení zaměstnavatele; tak seznal Jan M., jehož výpověď se však týká ze sporného období jen roku 1915, že Š. konal dohled nad prací dělníků, chodil k jednotlivým dělníkům, kontroloval a radil, jak práce se má konati, svědek Rudolf Š. uvedl, že Š. od r. 1915 nekonal manuálních prací a výhradně způsob jeho zaměstnání spočíval v dozoru a kontrole práce podřízených dělníků, svědci Vojtěch Š. a Ant. B. pak potvrdili, že Š. přiděloval práci, psal úkolové lístky, ve dne podléhal dohledu mistra, v noci byl však úplně samostatný a podléhalo jemu samotnému celé oddělení. Mluví-li svědci o pokynech a radách, nemůže býti přece vážně pochybováno o tom, že měli na mysli pokyny a rady prací se týkající, tedy odborné, směřující k technicky přiměřenému výkonu prací jiných osob. Ostatně st-ka sama v podání z 29. září 1926 uvedla, že Š. měl jen dbáti toho, aby byly dispozice řádně prováděny, čímž připustila, že nejde o pouhé dozírání, aby se nezahálelo, ani o pouhé tlumočení dispozic třetích osob, nýbrž o péči, aby se dispozice ty řádně prováděly.

Jestliže tedy žal. úřad, vycházející z uvedené skutkové podstaty, kvalifikoval podstatu činnosti Antonína Š. jako vyšší dozor podle cit. zákonného ustanovení, nemohl nss shledati v tom ani nezákonnost ani vadnost řízení. Poukazuje-li stížnost na výpověď inž. St., že Š. bděl nad prací dělníků jen, aby se zbytečně nezahálelo, nemohla by tato ojedinělá výpověď, i kdyby mohla býti vykládána ve smyslu stížnosti, vzhledem k ostatnímu obsahu šetření otrásti tímto zjištěním žal. úřadu.

Byl-li však podstatou činnosti Š.-ovy ve sporném období shora vyličený dozor, nemohou na povaze celkového zaměstnání jeho ničeho změnití ostatní úkony v nař. rozhodnutí vytčené (referování o postupu práce, psaní raportů, úkolových a odběrných lístků, zapisování a kontrola počtu vyhotoveného střeliva a pod.), ježto, jak je nesporné, nepřevažují ani časově ani obsahově. Odpadá proto pro nss nutnost zkoumati, zdali tyto úkony mají znaky vyšších funkcí duševních, stížností popřených, čili nic.

Další námitky stížnosti dovozující, že dohled na 150—250—300 dělníků sám o sobě bez péče o způsob provedení prací nemůže založiti vyšší kvalifikaci této činnosti, nepostihují podstaty nař. rozhodnutí, jež — jak právě vyloženo — vycházelo ze zjištění podstatně odchylného.

Č. 11.423.

Živnostenské právo: Živn. úřad není oprávněn vázati koncesi pro periodickou dopravu osob autobusy rozvazovací výminkou toho

obsahu, že koncese se uděluje jen na dobu, dokud nebude místní potřeba cestovní uspokojena tím, že státní správa vybuduje v atrakčním obvodu automobilní trati spojení železniční nebo automobilové směru souhlasného nebo málo odchylného, nebo že se železniční spojení zlepší do té míry, že linky autobusové nebude třeba.

(Nález ze dne 18. září 1934 č. 17.646.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 11316/34 a tam uvedené.

Věc: Obec Ů. proti zemskému úřadu v Praze o koncesi k periodické dopravě osob.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím byla koncese vázána podmínkou č. 11, zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: K žádosti z 31. srpna 1929 udělil okr. úřad v Ústí n. Lab. výměrem z 25. února 1930 Městské elektrárně v Ů. koncesi k provozování živnosti periodické dopravy osob na trati L.—M.—J.—S.—státní hranice za určitých podmínek, z nichž podmínka č. 1 zněla takto: »Koncese zaniká kdykoli bez jakéhokoli nároku na náhradu, zřídí-li státní správa vlastní automobilní trať směru stejného nebo nepříliš odchylného.« Podmínka č. 11 měla toto znění: »Podnikatel zruší automobilní trať bez nároku na náhradu, vybuduje-li státní železniční správa v atrakčním obvodu automobilní trati spojení železniční neb automobilové směru souhlasného nebo málo odchylného nebo prokáže-li citelnou konkurenci dnešnímu spojení železničnímu.«

Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad včas proti tomu podanému odvolání st-lky a zrušil podmínku č. 1 koncesního dekretu a podmínku č. 11 upravil takto: »Koncese se uděluje pouze na dobu, dokud nebude místní cestovní potřeba uspokojena tím, že státní správa vybuduje v atrakčním obvodu automobilní trati spojení železniční neb automobilové směru souhlasného nebo málo odchylného, nebo že se zlepší spojení železniční do té míry, že se nebude jevit potřeba linky autobusové.«

O stížnosti uvažoval nss takto:

Stížnost směřuje toliko proti uložení podmínky č. 11 a dovozuje, že tato podmínka jest nezákonná, ježto zákonu jest neznámo udílení koncese na určitý čas, a vytýká, že žal. úřad k této námitce, kterou st-lka uplatnila již v odvolání, v nař. rozhodnutí vůbec nevzal žádného zřetele.

V té příčině má stížnost pravdu. V tom, že žal. úřad k vývodům odvolání nezaujal stanoviska a výslovně se jimi nezabýval, nutno spatřovati vadu řízení. Než tato vada není podstatná, neboť jí ani nebyla podstatně ztížena obrana st-lky před nss-em, ani nebylo nss-u znemožněno přezkoumati nař. rozhodnutí. Z obsahu nař. rozhodnutí totiž plyne logicky, že žal. úřad nesdílí právního názoru, vysloveného v st-lčině odvolání, a že má za to, že koncese, o kterou tu jde, může býti obmezena podmínkou resolutivní.

Avšak tento názor žal. úřadu je právně mylný. Předpis § 23:1 a § 23:5 živn. ř. stanoví vyčerpávajícím způsobem podmínky, jichž splnění dává žadateli nárok na udělení koncese pro periodickou dopravu osob. Z toho plyne, že jsou-li splněny všechny náležitosti v zákoně předepsané k nabytí koncese, nesmí úřad odepřítí udělení koncese a nesmí také udě-

lenou koncesi obmezovati výhradami, předpisy a podmínkami, které nemají opory v zákoně. Případy, kdy zaniká živn. oprávnění resp. kdy může býti odňato, jsou vypočteny v §§ 56, 57, 133 b, 139, 144 a 146:2 živn. ř. Ani z těchto ani z nějakých jiných ustanovení živn. ř. nelze dovoditi právo živn. úřadu vázati koncesi pro periodickou dopravu osob resolutivní podmínkou toho obsahu, že se koncese udělí pouze na dobu, dokud nebude místní cestovní potřeba uspokojena tím, že státní správa vybuduje v atrakčním obvodu automobilní trati spojení železniční nebo automobilové směru souhlasného nebo málo odchylného, nebo že se železniční spojení zlepší do té míry, že se nebude jeviti potřeba linky autobusové. Jestliže tedy žal. úřad obmezil udělení koncese zmíněnou podmínkou, jednal v rozporu se zákonem a uložení podmínky č. 11 bylo zrušiti pro nezákonnost.

Č. 11.424.

Učitelstvo: I. * Zákon č. 104/1926 Sb. (§ 1 odst. 1 věta 2 a § 45) sám o sobě nevylučuje nárok výpomocného učitele církevní školy na odměnu podle § 3 odst. 5 téhož zák. z toho důvodu, že místo, o něž jde, nebylo zřízeno se souhlasem státní správy. — II. Dobrovolné opuštení služby ve smyslu ustanovení § 3 odst. 5 zák. č. 104/1926 Sb.?

(Nález ze dne 19. září 1934 č. 17.520.)

V ě c: Viktorie V. v K. proti zemskému úřadu v Bratislavě o prázdninovou odměnu učitelce církevní školy.

V ý r o k: Na ř. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem z 10. září 1931 vyhověla expositura okr. úřadu v Šahách na základě odst. 3 a 5 § 3 zák. č. 104/1926 Sb. žádosti st-ličně a zavázala řím.-kat. školskou stolicí ve St., aby st-lce, býv. výpomocné učitelce na církevní škole tamtéž, do 15 dnů od pravoplatnosti výměru pod exekucí zaplatila Kč 854.70 jako 20%ní prázdninovou odměnu a 5% úroky od 4. dubna 1930; útraty právního zastoupení však st-lce přiznány nebyly. V důvodech bylo uvedeno: »Žalující strana žalovala, že žalovaná ji zaměstnávala do 4. dubna 1930 jako výpomocnou učitelku a tento den ji propustila ze služeb, aniž jí vyplatila zákonem předepsanou 20%ní prázdninovou odměnu a proto žádala za přisouzení žalované částky i s úroky a náklady právního zastoupení. Žalovaná strana udala, že stranu žalující sice zaměstnávala jako výpomocnou učitelku z vlastní vůle, ale proti předpisům na učitelském místě státně dosud nepovoleném v naději, že stát dodatečně udělí povolení a poněvadž žalující strana se též vzdálila z vlastní vůle, nepřísluší jí jako takové prázdninová odměna 20%ní, pročež žádala za zamítnutí žaloby. Expositura po vyšetření a po výpovědích stran uvažovala takto: Podle odst. 3 § 3 cit. zák. přísluší výpomocným učitelům za jejich účinkování odměna a podle odst. 5 cit. zák. při odchodu z výpomocné služby obdrží výpomocní učitelé — neopustí-li službu dobrovolně — částku rovnající se 20% celkové odměny, kterou obdrželi za své poslední nepřetržené působení. Žalovaná nepopřela, že žalující stranu zaměstnávala do 4.